

Arrest

nr. 304 409 van 5 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. DAGYARAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U gaf aan een soennitische moslim te zijn. U bent geboren in het dorp Fatikhel in het district Zurmat in de provincie Paktia. U woonde uw hele leven in Fatikhel. Een aantal maanden voor uw vertrek besloot u om voor de Afghaanse lokale politie (arbaki) te gaan werken. U bracht uw familie niet op de hoogte dat u bij het ALP in dienst trad en verliet de woning. In de eerste maand van 1398 (komt overeen met maart - april 2019 in de Gregoriaanse kalender) werd u gedurende een maand opgeleid. Na ongeveer een 25-tal dagen had u, voor het eerst sinds uw vertrek, telefonisch contact met uw vader. Uw vader was in tussentijd via de Taliban te weten gekomen dat u voor de overheid werkte. De Taliban waren naar jullie woning gekomen en hadden duidelijk gemaakt dat ze

wisten dat u voor de overheid werkte. Ze eisten dat u zich bij hen zou aanmelden met uw wapen. U zette uw opleiding verder. Na ongeveer een maand training begon u te werken in de politiepost in Zarghun Shar. Dagelijks werd jullie post beschoten door de Taliban. Telkens de Taliban passeerden met een auto of motor schoten ze in de richting van de politiepost. Na anderhalve maand dienst werd jullie post van dichtbij aangevallen door de Taliban. Ze schoten vanuit de aanliggende huizen en tuinen. Op het moment dat de schietpartij begon was u niet van wacht, u zat samen met anderen tijdens de middag thee te drinken in de post. Jullie hoorde de geweerschoten, namen jullie wapens en gingen naar buiten. Daar zag u dat er collega's van u gewond waren. Jullie probeerde de politiepost nog 20 minuten te verdedigen in de hoop dat er versterking zou komen maar die kwam niet. Een collega riep dat iedereen de post moest verlaten en zichzelf in veiligheid diende te brengen. U sprong op dat moment achterop een pick-up die de post passeerde en stapte af in het centrum van Logar. U kende een dorpeling in Logar en sprak hem aan in zijn winkel op de markt. Hij belde vervolgens naar uw vader en bracht uw vader van de situatie op de hoogte. Uw vader zei dat u niet meer terug naar huis kon keren, aangezien de Taliban op de hoogte waren van uw werk bij de arbaki. U kon ook niet meer terug naar uw werk omdat u door het incident psychologische problemen kreeg. Uw vader besloot na overleg met de dorpeling dat u het land diende te verlaten en samen regelden ze een smokkelaar. U verbleef een nacht in Logar en ging nadien naar Kabul. In Kabul ontmoette u de smokkelaar die u via Nimroz naar Turkije bracht. Zo verliet u drie à vier dagen na de aanval op uw werkpost Afghanistan.

U reisde vanuit Afghanistan door Iran en Turkije om vervolgens de Balkanroute te volgen richting Roemenië, Duitsland en Frankrijk waar u telkens een verzoek om internationale bescherming indiende.

In Duitsland en Roemenië vroeg u enkel asiel aan zodat u niet gedepoteerd zou worden. Uw oom heeft internationale bescherming in Frankrijk. U vroeg daarom in Frankrijk internationale bescherming aan maar kwam in de Dublinprocedure terecht. Omwille van de lange duur van de procedure en het feit dat u niet langer kon werken in Frankrijk besloot u verder te reizen naar België.

U kwam in België aan op 10.01.2022 en verzocht hier op 12.01.2022 om internationale bescherming.

Na uw vertrek zijn de Taliban nog twee à drie keer naar uw woning gekomen, ze vielen uw vader onnodig lastig, doorzochten jullie woning en vroegen waar u was. Momenteel gaat het goed met uw familie, ze wonen nog steeds in Fatikhel.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van de voor- en achterkant van uw identificatiebadge van de lokale politie, een kopie van uw bankkaart die u ontving toen u bij de lokale politie in dienst trad en tot slot kopieën van drie attesten van een therapeut aangaande uw psychologische problemen.

Na uw persoonlijk onderhoud maakte u via een mail van uw advocaat, d.d. 06.07.2023, nog een aantal opmerkingen over bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Middels dit schrijven merkte u volgende op. De protection officer noteerde het jaartal 96, u merkte op dat het om het jaar 1396 ging (P.5). De protection officer beschreef uw profielfoto op Facebook als een foto van een meisje, maar het was een foto van uzelf (P.8). In het gehoorverslag werd vermeld dat u na 2 dagen in Turkije aankwam maar u kwam pas na 3 à 4 dagen aan in Turkije (P13). De namen van de commandant en de teamleider werden omgewisseld. De correcte naam van de commandant is Magnum en de naam van de teamleider is J.(...) A.(...)(P.14).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U verklaarde dat u na de aanval op de politiepost psychologische problemen kreeg. U stelt angst te hebben om te slapen, een hoge hartslag te hebben en angst te hebben voor onbekende dingen (P. 3). U bent in behandeling voor uw psychologische problemen. Ter staving legde u drie psy attesten neer, d.d. 18/5/2022, 7/6/2022 en 8/5/2023. Deze attesten bevestigen dat u kampt met angsten, slaapproblemen heeft en symptomen van PTSS vertoont. Dat u kampt met psychologische problemen en hiervoor in behandeling bent, wordt vooralsnog niet betwist. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of u in staat was het gehoor af te leggen (P. 3). U antwoordde bevestigend (P. 4). Er werd voorts twee keer een pauze ingelast tijdens het onderhoud én u werd er ook op gewezen dat u ten allen tijde om een extra pauze kon vragen als u daar nood aan had (P. 3). U vroeg zelf op geen enkel moment om een extra pauze. U gaf na

een pauze aan dat u hoofdpijn had maar stelde hierbij uitdrukkelijk dat u verder kon gaan met het interview (P.16). U werd op het einde ook uitdrukkelijk gevraagd of u nog zaken wilde toevoegen en / of u alle vragen en de tolk goed had begrepen. U had niets extra toe te voegen en bevestigde dat u alle vragen en de tolk goed had begrepen (P. 18). Uit niets blijkt dat u omwille van uw psychologische problemen niet in staat was of verhinderd werd deel te nemen aan het gehoor in het kader van uw procedure om internationale bescherming. U bleek ook in staat uw relaas op een omstandige manier uit de doeken te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan verliet uit vrees voor de Taliban die op de hoogte waren van uw werk bij de ALP. U vreest tot op heden bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te zullen worden door de Taliban.

Er dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat u uw identiteit niet heeft aangetoond.

Volgens gegevens die wij ontvingen uit Eurodac, verzocht u op 20.11.2020 een eerste keer om internationale bescherming in Roemenië en op 18.03.2021 een tweede keer. U wachtte de resultaten van uw (tweede) procedure in Roemenië niet af en vertrok er reeds op 24.03.2021 (P1 van het Dublin document van Roemenië). Vervolgens verzocht u op 01.04.2021 om internationale bescherming in Duitsland en op 13.04.2021 in Frankrijk (P. 1 van het "Eurodac" document dd. 12.01.2022). U gaf aan dat u in Roemenië geen asiel wilde aanvragen omdat u, volgens uw beweringen, anders het risico liep geporteerd te worden. U werd hiertoe toch gedwongen (P. 8 en 9). Los van het feit dat u deze blote bewering niet weet te staven, moet hoe dan ook worden opgemerkt dat u in Roemenië het resultaat van uw procedure niet afwachtte (P1 van het Dublin document van Roemenië) .

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beschikt, blijkt verder dat u in het kader van uw procedures om internationale bescherming in Roemenië, Duitsland en Frankrijk bewust de asielinstanties trachtte te misleiden. Zo gaf u volgens de gegevens die Roemenië, Duitsland en Frankrijk deelden met het CGVS, meerdere aliassen door. U verklaarde nochtans zowel bij de DVZ als op het CGVS dat u geen bijnamen heeft (P.4). Uit de informatie die wij ontvingen, blijkt dat u de volgende identiteiten opgaf: In Roemenië gaf u de naam U.(...) N.(...)geboren op 01.01.2003 op (Dublin document van Roemenië dd.

15.03.2021); in Duitsland gaf u de naam U.(...) N.(...)geboren op 08.01.2003 (P.1 van het documenten van binnenlandse zaken van Duitsland dd. 09.03.2022); in Frankrijk gaf u dan weer de naam K.(...) N.(...) geboren op 22.01.1997 door (P.1 Documenten binnenlandse zaken Frankrijk dd. 26.07.2021) en tenslotte besloot u in België voor de familienaam P.(...) N.(...)geboren op 08.01.2003 te gaan. Later, bij het gesprek op de DVZ, liet u uw geboortedatum corrigeren naar 08.01.2002.

Aan u gevraagd waarom u telkens een andere familienaam opgaf, zei u dat u geen familienaam hebt in Afghanistan en dat u daarom telkens een familienaam verzoon (P.9). Toen u in België aankwam koos u voor de familienaam PAKTIAWAL verwijzend naar de regio waaruit u afkomstig bent, Paktia. Er werd u gevraagd waarom u dan niet eerder ook deze naam koos in zowel Roemenië, Duitsland als Frankrijk. U zei dat u daar met opzet een verkeerde familienaam doorgaf omdat u dacht dat ze op deze manier uw vingerafdrukken niet zouden terugvinden (P.9). U geeft hiermee zelf aan dat u intentioneel poogde de asielinstanties te misleiden. U gaf toe dat u ook loog over uw leeftijd in Frankrijk, u verklaarde ten aanzien van de Franse asielinstanties dat u geboren bent in 1997. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zei u dat u met opzet een oudere leeftijd doorgaf omdat uw maternale oom u dat opdroeg. Zelf heeft u geen idee waarom u moest liegen over uw leeftijd, u heeft het niet aan uw oom gevraagd (P.9). Los van het feit dat u ook hier niet verder komt dan het uiten van een blote bewering, is dit evenwel niet ernstig. U bent immers zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die u aflegt in het kader van uw verzoek(en) om internationale bescherming. Er kan dan ook in alle redelijkheid van u, een verzoeker om internationale bescherming, verwacht worden dat hij ten allen tijde

waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt omtrent ondermeer zijn identiteit bij de asielinstanties van het /de land(en) waar hij internationale bescherming vraagt. Uw doelbewuste pogingen de asielinstantie(s) te misleiden ondermijnen reeds in niet geringe mate uw algemene geloofwaardigheid.

Tot slot legt u een kopie van uw taskara neer. De authenticiteit van kopieën kan niet bevestigd worden en deze hebben bijgevolg geen bewijswaarde. Daarenboven kan de thans door u opgegeven identiteit niet zonder meer worden aangenomen. U verklaarde immers dat u in het verleden verschillende keren loog over uw familienaam en geboortedatum. Dat de gegevens op de voorgelegde kopie van de taskara dan nu overeenkomen met wat u thans verklaart aangaande uw identiteit, volstaat ook geenszins om te besluiten dat uw identiteit is aangetoond.

Kan hier bijkomend nog worden gewezen op volgende opmerkelijke vaststelling. Zo zei u bij de DVZ dat u uw taskara thuis had gelaten omdat u schrik had dat u die onderweg zou verliezen (P. 12 Verklaring DVZ dd.25.02.2022), maar bij het CGVS zegt u dan weer dat uw taskara werd ingenomen toen u in dienst ging bij de ALP en dat u daarom op voorhand een kopie had genomen (P.10).

De door u voorgelegde kopie van uw taskara kan in het licht van voorgaande dan ook niet worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw identiteit. Voorgaande terzijde gelaten, ook volgende bevindingen doen ernstige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Zo verklaarde u als arbaki in een politiepost te werken. Echter bleek uw kennis over uw taken binnen de checkpoint, uw werkplaats en uw collega's bijzonder vaag en ontoereikend. Indien u deze functie effectief heeft uitgeoefend zou kunnen verwacht worden dat u gedetailleerd over uw werk zou kunnen vertellen. Uw kennis bleek echter zeer vaag.

U gevraagd alles over uw job bij de politie te vertellen, kwam u niet verder dan volgende op te merken : "In het begin deed ik de training, een maand ongeveer, daarna werden we verdeeld onder de posten en toen was ik daar in dienst voor anderhalve maand hield ik de wacht. Dit was de dienst." (P. 14).

Uw verklaringen over uw dagdagelijkse taken zijn wel erg beperkt. Zo zegt u dat jullie elke dag gingen lopen, bidden, dronken jullie thee en kregen jullie schietoefeningen (P.15). Ongeveer een maand na de opleiding werd u tewerkgesteld in een politiepost (P.14). Uw taak bestond erin enkel de wacht te houden gedurende shifts van anderhalf uur tot drie uur in één van de twee torens (P.14). Ondanks dat u gedurende anderhalve maand samen met een 9-tal collega's verbleef in de politiepost kan u niets vertellen over wie uw collega's net waren en waar jullie zoal over spraken (P.12, 14). U zei dat u samen met uw collega's pauzeerde, dat jullie samen thee dronken en samen de wacht hielden in de torens (P.14). U verwees zelfs twee keer tijdens uw persoonlijk onderhoud naar uw collega's als vrienden (P10 en 16). Het is dan ook compleet onaannemelijk dat u van deze anderhalve maand die u 24/7 samen met uw collega's/vrienden doorbracht geen enkel voorbeeld kon geven van gesprekken die jullie zoal voerden en dat u ook niets kon vertellen over uw collega's, i.c. u weet niet hoe oud ze zijn, weet niets over hun families, U beperkte zich tot de vage opmerking dat ze waren zoals u, ze deden ook de wacht en beschermden het land. Er werd niets anders gedaan, er waren mannen die de raket gebuikte, iemand anders gebruikte een pk (P. 14). Er werd u voorts gevraagd om de namen van collega's en van uw meerdere op te noemen. U kon zich echter maar drie namen herinneren, deze van uw commandant, uw teamleader en een mededorpeling (P. 14).

U kan ook niet zeggen waar uw checkpoint net gelegen was in Zarghun Shar. Zo kan u niet zeggen welke dorpen rondom de checkpoint gelegen waren. U verklaarde dat een grote weg voor de checkpoint liep. Hierover kon u dan maar enkel aangeven dat deze weg aan de ene naar het district Mohammad Agha leidde, in welke richting de andere kant van de weg liep bleek u niet te weten (P.16). U verklaarde dat u er nog niet lang genoeg werkte om erover te praten en de omgeving te verkennen (P.16). Dit is weinig ernstig temeer daar er kan verondersteld worden dat nét een goede kennis van de omgeving van belang was. Zeker in het licht van uw eigen verklaringen dat er dagelijks gevechten met de Taliban waren aan de checkpoint én er daarenboven kan verondersteld worden dat het kennen van de omgeving en de locatie van de nabijgelegen dorpen tot uw verantwoordelijkheden als bewaker behoorden. Indien u effectief anderhalve maand actief zou zijn geweest bij de politiepost mag redelijkerwijs worden verwacht dat u voldoende gelegenheid heeft gehad om u te informeren over de nabijgelegen dorpen en belangrijke wegen. Uw verklaringen dat u deze basisinformatie niet hebt gekregen omdat u daar nog niet lang genoeg werkte, is geen geldig excuus, gezien het feit dat u 24/7 met collega's in de post verbleef. In het licht hiervan kan het ook totaal niet overtuigen dat u slechts één mede-agent bij naam kon noemen en voor het overige niets bleek te weten over uw collega's noch kon weergeven welke gesprekken jullie tijdens jullie tijd samen voerden (zie supra).

U gevraagd een verhaal te vertellen over uw tijd bij de politie, stelde u dat er niet veel verhalen zijn, u werkte er niet lang. U herinnerde zich wel uw training (P. 15). Uw antwoord doet verbazen. Immers, naar u zelf

beweerde werd jullie post bijna dagelijks beschoten (P. 11). Dat u dan geen enkel concreet incident kan aanhalen behalve het incident wat aan de basis zou gelegen hebben van uw vlucht, is weinig ernstig. Verder mag het ook wel verbazen dat u als argument voor uw onvermogen een verhaal over uw tijd bij de politie te vertellen aanhaalt dat u er niet lang werkte – u zou er maar anderhalve maand gewerkt hebben – maar u zich dan wel uw opleiding zou herinneren. Deze zou nochtans dan maar één maand geduurd hebben (P. 14). Echter moet worden vastgesteld dat uw verklaringen hier ook maar weinig overtuigend overkomen. U stelde hier dat jullie om 4 uur moesten opstaan, gaan lopen, dan gaan bidden, dan thee drinken en dan werden jullie samengesteld en naar target shooting gebracht werden, zo ging de dag voorbij (P. 15).

Voorgaande bevindingen maken dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen werkzaam te zijn geweest bij de arbaki. Dat u bijgevolg betrokken was bij een grote aanval op uw werkpost, omwille hiervan het land heeft verlaten en ten gevolge hiervan nu kampt met psychologische problemen én gezocht werd, dit tot op heden, door de Taliban die op de hoogte kwamen van uw werkzaamheden, kan dan ook niet worden aangenomen.

Uw beweerde betrokkenheid bij een grote traumatische aanval op uw werkpost wordt voorts ook verder onderuit gehaald gelet op volgende vaststellingen. Zo kon u niet zeggen welke collega's hierbij gewond raakten, ook al zei u dat u, toen u buiten kwam, zag dat de mannen in de toren geraakt waren (P.11). Sinds het incident gebeurde, hebt u ook niet meer geïnformeerd of er die dag collega's van u stierven of hoe het met uw gewonde collega's ging (P.16). Het is niet ernstig dat u zich niet eens bevraagd heeft over het welzijn van uw collega's en zoals u zelf zei, "vrienden", hiertoe zelfs geen pogingen ondernam. Verder verklaarde u dat u niet wist of er Taliban stierven bij het gevecht (P.16), dit terwijl u tijdens het gesprek bij de DVZ dan weer uitdrukkelijk verklaarde dat er tijdens dat gevecht veel leden van de Taliban stierven (P.2 Vragenlijst DVZ dd. 21.06.2022).

Dat u aldus werkzaam was bij de politie en arbaki en betrokken was bij een grootschalige aanval kan in het licht van al voorgaande niet worden aangenomen.

Voorts kan u ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen die uw beweerde werkzaamheden kunnen staven. U legde een kopie van uw bankkaart voor, waarmee u wenst aan te tonen dat u loon werd uitbetaald door het ministerie. Verder legde u ook een kopie voor van uw identificatiebadge van de ALP. Dient hier vooreerst nogmaals te worden opgemerkt dat u uw identiteit niet heeft aangetoond. Dat de voorgelegde kopieën van uw bankkaart en identificatiebadge aldus uw persoon betreffen, toont u dan ook niet aan. Dit terzijde, zoals reeds opgemerkt kan aan kopieën hoe dan ook geen bewijswaarde worden toegekend gezien deze makkelijk te vervalsen zijn. U legt deze stukken ook totaal niet voor in het kader van geloofwaardige verklaringen. Bijkomend dient voorts nog te worden gewezen op een opmerkelijke schrijffout op de kopie van de bankkaart, i.c. "Interlir ministry" ipv "Interior ministry". Dat een authentiek document, uitgereikt door een overheidsinstantie, dergelijke opmerkelijke schrijffout bevat, mag toch ten zeerste verbazen.

Volledigheidshalve dient hier nog te worden aan toegevoegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.

Dat u door het incident in de post psychologische problemen heeft gekregen, kan gezien voorgaande dan ook niet worden aangenomen. Zoals reeds opgemerkt wordt op zich niet betwist dat u kampt met psychologische problemen. Dat deze het gevolg zijn van de feiten zoals door u aangehaald, heeft u geenszins aangetoond. Daarbij gaf u inconsistente verklaringen rond uw problemen. U verklaarde enerzijds dat u door uw problemen niet terug kon gaan werken en dat u daarom al na 3-4 dagen Afghanistan hebt verlaten (P.11), maar anderzijds verklaarde u bij de DVZ dat u pas na drie maanden psychologische problemen kreeg (P.3 Vragenlijst DVZ dd.21.06.2021).

Dat u in Afghanistan problemen kende met de Taliban, die u tot op heden zouden zoeken, omwille van uw werkzaamheden kan in het licht van al voorgaande evenmin worden aangenomen. Uw verklaringen hieromtrent zijn ook niet éénsluidend. Zo gaf u meerdere keren aan dat u niet terug naar huis kon omdat de Taliban in uw dorp op de hoogte waren van uw werkzaamheden bij de overheid. U zei dat ze via spionnen te weten waren gekomen dat u een job voor de overheid deed omdat u al lang niet meer naar huis was gekomen (P.17). Bij de DVZ verklaarde u dan weer dat enkele leden van de Taliban u hadden herkend tijdens het gevecht en dat ze wisten dat u van Fatikhel afkomstig was. (P. 2 en 3 Vragenlijst DVZ dd.

21.06.2022). Dat u de ene keer stelt dat de Taliban uw werk bij de ALP te weten kwamen via spionnen in uw dorp terwijl u op andere momenten verklaart dat ze u herkenden tijdens een gevecht dat zich in een totaal ander district afspeelde is hoogst opmerkelijk en bevestigt nogmaals dat er geen geloof aan uw verklaringen kan gehecht worden.

Opmerkelijk is voorts dat u evenmin in staat bleek een vertrekdatum op te geven. Zo beweerde u dat u 3 jaar voor de val vertrokken bent (P.5), dat plaatst uw vertrek in augustus 2018. U verklaarde ook dat u 2.5 maand nadat u in dienst trad gevlucht bent (P.5). Uw opleiding begon op 10.01.1398 (komt overeen met 30.03.2019 in Gregoriaanse kalender), dat plaats uw vertrek rond midden juni 2019. Tijdens het persoonlijk onderhoud op 19.06.2023 zegt verklaarde u dat u 3 jaar geleden vertrokken bent, dat plaats uw vertrek dan weer ergens midden 2020. Er kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u, indien uw relaas de waarheid bevat, uw vertrek wel degelijk op een coherente manier in de tijd zou kunnen plaatsen temeer daar er kan vanuit gegaan worden dat een ingrijpende gebeurtenis zoals een grote aanval op uw werkpost waarbij collega's gewond raakten en u hals over kop diende te vertrekken in uw geheugen zou gegrift staan.

Wat betreft de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die u aan het CGVS overmaakte op 06.07.2023, dient het volgende te worden gesteld. U merkte op dat de namen van de commandant en de teamleider verwisseld zijn en dat u niet na 2 dagen in Turkije aankwam maar na 3 à 4 dagen. Deze loutere postfactum aanpassingen, die overigens blote beweringen betreffen, kunnen logischerwijs geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie van uw asielrelaas en vluchtmotieven. U merkte op de protection officer uw profielfoto op Facebook verkeerd interpreteerde en dat het om een foto van uzelf gaat. Ook dit heeft geen invloed op voorgaande.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er

voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied.

De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit

heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. xxx

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de **COI**

Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf,

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan verliet uit vrees voor de Taliban die op de hoogte waren van uw werk bij de ALP. U vreest tot op heden bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te zullen worden door de Taliban.

Er dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat u uw identiteit niet heeft aangetoond.

Volgens gegevens die wij ontvingen uit Eurodac, verzocht u op 20.11.2020 een eerste keer om internationale bescherming in Roemenië en op 18.03.2021 een tweede keer. U wachtte de resultaten van uw (tweede) procedure in Roemenië niet af en vertrok er reeds op 24.03.2021 (P1 van het Dublin document van Roemenië). Vervolgens verzocht u op 01.04.2021 om internationale bescherming in Duitsland en op 13.04.2021 in Frankrijk (P. 1 van het “Eurodac” document dd. 12.01.2022). U gaf aan dat u in Roemenië geen asiel wilde aanvragen omdat u, volgens uw beweringen, anders het risico liep geporteerd te worden. U werd hiertoe toch gedwongen (P. 8 en 9). Los van het feit dat u deze blote bewering niet weet te staven, moet hoe dan ook worden opgemerkt dat u in Roemenië het resultaat van uw procedure niet afwachtte (P1 van het Dublin document van Roemenië) .

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beschikt, blijkt verder dat u in het kader van uw procedures om internationale bescherming in Roemenië, Duitsland en Frankrijk bewust de asielinstanties trachtte te misleiden. Zo gaf u volgens de gegevens die Roemenië, Duitsland en Frankrijk deelden met het CGVS, meerdere alissen door. U verklaarde nochtans zowel bij de DVZ als op het CGVS dat u geen bijnamen heeft (P.4). Uit de informatie die wij ontvingen, blijkt dat u de volgende identiteiten opgaf: In Roemenië gaf u de naam U.(...) N.(...)geboren op 01.01.2003 op (Dublin document van Roemenië dd.

15.03.2021); in Duitsland gaf u de naam U.(...) N.(...)geboren op 08.01.2003 (P.1 van het documenten van binnenlandse zaken van Duitsland dd. 09.03.2022); in Frankrijk gaf u dan weer de naam K.(...) N.(...) geboren op 22.01.1997 door (P.1 Documenten binnenlandse zaken Frankrijk dd. 26.07.2021) en tenslotte besloot u in België voor de familienaam P.(...) N.(...)geboren op 08.01.2003 te gaan. Later, bij het gesprek op de DVZ, liet u uw geboortedatum corrigeren naar 08.01.2002.

Aan u gevraagd waarom u telkens een andere familienaam opgaf, zei u dat u geen familienaam hebt in Afghanistan en dat u daarom telkens een familienaam verzon (P.9). Toen u in België aankwam koos u voor de familienaam PAKTIAWAL verwijzend naar de regio waaruit u afkomstig bent, Paktia. Er werd u gevraagd waarom u dan niet eerder ook deze naam koos in zowel Roemenië, Duitsland als Frankrijk. U zei dat u daar met opzet een verkeerde familienaam doorgaf omdat u dacht dat ze op deze manier uw vingerafdrukken niet zouden terugvinden (P.9). U geeft hiermee zelf aan dat u intentioneel poogde de asielinstanties te misleiden. U gaf toe dat u ook loog over uw leeftijd in Frankrijk, u verklaarde ten aanzien van de Franse asielinstanties dat u geboren bent in 1997. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zei u dat u met opzet een oudere leeftijd doorgaf omdat uw maternale oom u dat opdroeg. Zelf heeft u geen idee waarom u moest liegen over uw leeftijd, u heeft het niet aan uw oom gevraagd (P.9). Los van het feit dat u ook hier niet verder komt dan het uiten van een blote bewering, is dit evenwel niet ernstig. U bent immers zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die u aflegt in het kader van uw verzoek(en) om internationale bescherming. Er kan dan ook in alle redelijkheid van u, een verzoeker om internationale bescherming, verwacht worden dat hij ten allen tijde waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt omtrent ondermeer zijn identiteit bij de asielinstanties van het /de land(en) waar hij internationale bescherming vraagt. Uw doelbewuste pogingen de asielinstantie(s) te misleiden ondermijnen reeds in niet geringe mate uw algemene geloofwaardigheid.

Tot slot legt u een kopie van uw taskara neer. De authenticiteit van kopieën kan niet bevestigd worden en deze hebben bijgevolg geen bewijswaarde. Daarenboven kan de thans door u opgegeven identiteit niet zonder meer worden aangenomen. U verklaarde immers dat u in het verleden verschillende keren loog over uw familienaam en geboortedatum. Dat de gegevens op de voorgelegde kopie van de taskara dan nu

overeenkomen met wat u thans verklaart aangaande uw identiteit, volstaat ook geenszins om te besluiten dat uw identiteit is aangetoond.

Kan hier bijkomend nog worden gewezen op volgende opmerkelijke vaststelling. Zo zei u bij de DVZ dat u uw taskara thuis had gelaten omdat u schrik had dat u die onderweg zou verliezen (P. 12 Verklaring DVZ dd.25.02.2022), maar bij het CGVS zegt u dan weer dat uw taskara werd ingenomen toen u in dienst ging bij de ALP en dat u daarom op voorhand een kopie had genomen (P.10).

De door u voorgelegde kopie van uw taskara kan in het licht van voorgaande dan ook niet worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw identiteit. Voorgaande terzijde gelaten, ook volgende bevindingen doen ernstige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Zo verklaarde u als arbaki in een politiepost te werken. Echter bleek uw kennis over uw taken binnen de checkpoint, uw werkplaats en uw collega's bijzonder vaag en ontoereikend. Indien u deze functie effectief heeft uitgeoefend zou kunnen verwacht worden dat u gedetailleerd over uw werk zou kunnen vertellen. Uw kennis bleek echter zeer vaag.

U gevraagd alles over uw job bij de politie te vertellen, kwam u niet verder dan volgende op te merken : "In het begin deed ik de training, een maand ongeveer, daarna werden we verdeeld onder de posten en toen was ik daar in dienst voor anderhalve maand hield ik de wacht. Dit was de dienst." (P. 14).

Uw verklaringen over uw dagdagelijkse taken zijn wel erg beperkt. Zo zegt u dat jullie elke dag gingen lopen, bidden, dronken jullie thee en kregen jullie schietoefeningen (P.15). Ongeveer een maand na de opleiding werd u tewerkgesteld in een politiepost (P.14). Uw taak bestond erin enkel de wacht te houden gedurende shiften van anderhalf uur tot drie uur in één van de twee torens (P.14). Ondanks dat u gedurende anderhalve maand samen met een 9-tal collega's verbleef in de politiepost kan u niets vertellen over wie uw collega's net waren en waar jullie zoal over spraken (P.12, 14). U zei dat u samen met uw collega's pauzeerde, dat jullie samen thee dronken en samen de wacht hielden in de torens (P.14). U verwees zelfs twee keer tijdens uw persoonlijk onderhoud naar uw collega's als vrienden (P10 en 16). Het is dan ook compleet onaannemelijk dat u van deze anderhalve maand die u 24/7 samen met uw collega's/vrienden doorbracht geen enkel voorbeeld kon geven van gesprekken die jullie zoal voerden en dat u ook niets kon vertellen over uw collega's, i.c. u weet niet hoe oud ze zijn, weet niets over hun families, U beperkte zich tot de vage opmerking dat ze waren zoals u, ze deden ook de wacht en beschermden het land. Er werd niets anders gedaan, er waren mannen die de raket gebruikte, iemand anders gebruikte een pk (P. 14). Er werd u voorts gevraagd om de namen van collega's en van uw meerdere op te noemen. U kon zich echter maar drie namen herinneren, deze van uw commandant, uw teamleader en een mededorpeling (P. 14).

U kan ook niet zeggen waar uw checkpoint net gelegen was in Zarghun Shar. Zo kan u niet zeggen welke dorpen rondom de checkpoint gelegen waren. U verklaarde dat een grote weg voor de checkpoint liep. Hierover kon u dan maar enkel aangeven dat deze weg aan de ene naar het district Mohammad Agha leidde, in welke richting de andere kant van de weg liep bleek u niet te weten (P.16). U verklaarde dat u er nog niet lang genoeg werkte om erover te praten en de omgeving te verkennen (P.16). Dit is weinig ernstig temeer daar er kan verondersteld worden dat n  t een goede kennis van de omgeving van belang was. Zeker in het licht van uw eigen verklaringen dat er dagelijks gevechten met de Taliban waren aan de checkpoint   n er daarenboven kan verondersteld worden dat het kennen van de omgeving en de locatie van de nabijgelegen dorpen tot uw verantwoordelijkheden als bewaker behoorden. Indien u effectief anderhalve maand actief zou zijn geweest bij de politiepost mag redelijkerwijs worden verwacht dat u voldoende gelegenheid heeft gehad om u te informeren over de nabijgelegen dorpen en belangrijke wegen. Uw verklaringen dat u deze basisinformatie niet hebt gekregen omdat u daar nog niet lang genoeg werkte, is geen geldig excuus, gezien het feit dat u 24/7 met collega's in de post verbleef. In het licht hiervan kan het ook totaal niet overtuigen dat u slechts één mede-agent bij naam kon noemen en voor het overige niets bleek te weten over uw collega's noch kon weergeven welke gesprekken jullie tijdens jullie tijd samen voerden (zie supra).

U gevraagd een verhaal te vertellen over uw tijd bij de politie, stelde u dat er niet veel verhalen zijn, u werkte er niet lang. U herinnerde zich wel uw training (P. 15). Uw antwoord doet verbazen. Immers, naar u zelf beweerde werd jullie post bijna dagelijks beschoten (P. 11). Dat u dan geen enkel concreet incident kan aanhalen behalve het incident wat aan de basis zou gelegen hebben van uw vlucht, is weinig ernstig. Verder mag het ook wel verbazen dat u als argument voor uw onvermogen een verhaal over uw tijd bij de politie te vertellen aanhaalt dat u er niet lang werkte – u zou er maar anderhalve maand gewerkt hebben – maar u zich dan wel uw opleiding zou herinneren. Deze zou nochtans dan maar één maand geduurd hebben (P. 14). Echter moet worden vastgesteld dat uw verklaringen hier ook maar weinig overtuigend overkomen. U stelde hier dat jullie om 4 uur moesten opstaan, gaan lopen, dan gaan bidden, dan thee drinken en dan werden jullie samengesteld en naar target shooting gebracht werden, zo ging de dag voorbij (P. 15).

Voorgaande bevindingen maken dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen werkzaam te zijn geweest bij de arbaki. Dat u bijgevolg betrokken was bij een grote aanval op uw werkpost, omwille hiervan het land heeft verlaten en ten gevolge hiervan nu kampt met psychologische problemen én gezocht werd, dit tot op heden, door de Taliban die op de hoogte kwamen van uw werkzaamheden, kan dan ook niet worden aangenomen.

Uw beweerde betrokkenheid bij een grote traumatische aanval op uw werkpost wordt voorts ook verder onderuit gehaald gelet op volgende vaststellingen. Zo kon u niet zeggen welke collega's hierbij gewond raakten, ook al zei u dat u, toen u buiten kwam, zag dat de mannen in de toren geraakt waren (P.11). Sinds het incident gebeurde, hebt u ook niet meer geïnformeerd of er die dag collega's van u stierven of hoe het met uw gewonde collega's ging (P.16). Het is niet ernstig dat u zich niet eens bevraagd heeft over het welzijn van uw collega's en zoals u zelf zei, "vrienden", hiertoe zelfs geen pogingen ondernam. Verder verklaarde u dat u niet wist of er Taliban stierven bij het gevecht (P.16), dit terwijl u tijdens het gesprek bij de DVZ dan weer uitdrukkelijk verklaarde dat er tijdens dat gevecht veel leden van de Taliban stierven (P.2 Vragenlijst DVZ dd. 21.06.2022).

Dat u aldus werkzaam was bij de politie en arbaki en betrokken was bij een grootschalige aanval kan in het licht van al voorgaande niet worden aangenomen.

Voorts kan u ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen die uw beweerde werkzaamheden kunnen staven. U legde een kopie van uw bankkaart voor, waarmee u wenst aan te tonen dat u loon werd uitbetaald door het ministerie. Verder legde u ook een kopie voor van uw identificatiebadge van de ALP. Dient hier vooreerst nogmaals te worden opgemerkt dat u uw identiteit niet heeft aangetoond. Dat de voorgelegde kopieën van uw bankkaart en identificatiebadge aldus uw persoon betreffen, toont u dan ook niet aan. Dit terzijde, zoals reeds opgemerkt kan aan kopieën hoe dan ook geen bewijswaarde worden toegekend gezien deze makkelijk te vervalsen zijn. U legt deze stukken ook totaal niet voor in het kader van geloofwaardige verklaringen. Bijkomend dient voorts nog te worden gewezen op een opmerkelijke schrijffout op de kopie van de bankkaart, i.c. "Interlir ministry" ipv "Interior ministry". Dat een authentiek document, uitgereikt door een overheidsinstantie, dergelijke opmerkelijke schrijffout bevat, mag toch ten eerste verbazen.

Volledigheidshalve dient hier nog te worden aan toegevoegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.

Dat u door het incident in de post psychologische problemen heeft gekregen, kan gezien voorgaande dan ook niet worden aangenomen. Zoals reeds opgemerkt wordt op zich niet betwist dat u kampt met psychologische problemen. Dat deze het gevolg zijn van de feiten zoals door u aangehaald, heeft u geenszins aangetoond. Daarbij gaf u inconsistente verklaringen rond uw problemen. U verklaarde enerzijds dat u door uw problemen niet terug kon gaan werken en dat u daarom al na 3-4 dagen Afghanistan hebt verlaten (P.11), maar anderzijds verklaarde u bij de DVZ dat u pas na drie maanden psychologische problemen kreeg (P.3 Vragenlijst DVZ dd.21.06.2021).

Dat u in Afghanistan problemen kende met de Taliban, die u tot op heden zouden zoeken, omwille van uw werkzaamheden kan in het licht van al voorgaande evenmin worden aangenomen. Uw verklaringen hieromtrent zijn ook niet éénsluidend. Zo gaf u meerdere keren aan dat u niet terug naar huis kon omdat de Taliban in uw dorp op de hoogte waren van uw werkzaamheden bij de overheid. U zei dat ze via spionnen te weten waren gekomen dat u een job voor de overheid deed omdat u al lang niet meer naar huis was gekomen (P.17). Bij de DVZ verklaarde u dan weer dat enkele leden van de Taliban u hadden herkend tijdens het gevecht en dat ze wisten dat u van Fatikhel afkomstig was. (P. 2 en 3 Vragenlijst DVZ dd. 21.06.2022). Dat u de ene keer stelt dat de Taliban uw werk bij de ALP te weten kwamen via spionnen in uw dorp terwijl u op andere momenten verklaart dat ze u herkenden tijdens een gevecht dat zich in een totaal ander district afspeelde is hoogst opmerkelijk en bevestigt nogmaals dat er geen geloof aan uw verklaringen kan gehecht worden.

Opmerkelijk is voorts dat u evenmin in staat bleek een vertrekdatum op te geven. Zo beweerde u dat u 3 jaar voor de val vertrokken bent (P.5), dat plaatst uw vertrek in augustus 2018. U verklaarde ook dat u 2.5 maand nadat u in dienst trad gevlucht bent (P.5). Uw opleiding begon op 10.01.1398 (komt overeen met 30.03.2019

in Gregoriaanse kalender), dat plaats uw vertrek rond midden juni 2019. Tijdens het persoonlijk onderhoud op 19.06.2023 zegt verklaarde u dat u 3 jaar geleden vertrokken bent, dat plaats uw vertrek dan weer ergens midden 2020. Er kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u, indien uw relaas de waarheid bevat, uw vertrek wel degelijk op een coherente manier in de tijd zou kunnen plaatsen temeer daar er kan vanuit gegaan worden dat een ingrijpende gebeurtenis zoals een grote aanval op uw werkpost waarbij collega's gewond raakten en u hals over kop diende te vertrekken in uw geheugen zou gegrift staan.

Wat betreft de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die u aan het CGVS overmaakte op 06.07.2023, dient het volgende te worden gesteld. U merkte op dat de namen van de commandant en de teamleider verwisseld zijn en dat u niet na 2 dagen in Turkije aankwam maar na 3 à 4 dagen. Deze loutere postfactum aanpassingen, die overigens blote beweringen betreffen, kunnen logischerwijs geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. U merkte op de protection officer uw profielfoto op Facebook verkeerd interpreteerde en dat het om een foto van uzelf gaat. Ook dit heeft geen invloed op voorgaande.(...)

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. xxx

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de **COI**

Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf,

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **EUAA COI**

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Met betrekking tot de bijzondere procedurele noden inzake de door verzoeker aangehaalde psychologische problemen werd het volgende overwogen in de bestreden beslissing:

“U verklaarde dat u na de aanval op de politiepost psychologische problemen kreeg. U stelt angst te hebben om te slapen, een hoge hartslag te hebben en angst te hebben voor onbekende dingen (P. 3). U bent in behandeling voor uw psychologische problemen. Ter staving legde u drie psy attesten neer, d.d. 18/5/2022, 7/6/2022 en 8/5/2023. Deze attesten bevestigen dat u kampt met angsten, slaapproblemen heeft en symptomen van PTSS vertoont. Dat u kampt met psychologische problemen en hiervoor in behandeling bent, wordt vooralsnog niet betwist. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of u in staat was het gehoor af te leggen (P. 3). U antwoordde bevestigend (P. 4). Er werd voorts twee keer een pauze ingelast tijdens het onderhoud én u werd er ook op gewezen dat u ten allen tijde om een extra pauze kon vragen als u daar nood aan had (P. 3). U vroeg zelf op geen enkel moment om een extra pauze. U gaf na een pauze aan dat u hoofdpijn had maar stelde hierbij uitdrukkelijk dat u verder kon gaan met het interview (P.16). U werd op het einde ook uitdrukkelijk gevraagd of u nog zaken wilde toevoegen en / of u alle vragen en de tolk goed had begrepen. U had niets extra toe te voegen en bevestigde dat u alle vragen en de tolk goed had begrepen (P. 18). Uit niets blijkt dat u omwille van uw psychologische problemen niet in staat was of verhinderd werd deel te nemen aan het gehoor in het kader van uw procedure om internationale bescherming. U bleek ook in staat uw relaas op een omstandige manier uit de doeken te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij de door verzoeker bijgebrachte psychologische problemen niet betwist. Deze psychologische problemen werden zoals uit de bestreden beslissing blijkt in rekening gebracht in de zin dat hem steunmaatregelen werden verleend in het kader van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal die het volgende behelsden: *“Zo werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of u in staat was het gehoor af te leggen (P. 3). U antwoordde bevestigend (P. 4). Er werd voorts twee keer een pauze ingelast tijdens het onderhoud én u werd er ook op gewezen dat u ten allen tijde om een extra pauze kon vragen als u daar nood aan had (P. 3). U vroeg zelf op geen enkel moment om een extra pauze. U gaf na een pauze aan dat u hoofdpijn had maar stelde hierbij uitdrukkelijk dat u verder kon gaan met het interview (P.16). U werd op het einde ook uitdrukkelijk gevraagd of u nog zaken wilde toevoegen en / of u alle vragen en de tolk goed had begrepen. U had niets extra toe te voegen en bevestigde dat u alle vragen en de tolk goed had begrepen (P. 18).”*

De Raad stelt echter vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet kan blijken dat de niet betwiste psychologische problemen, waaronder angsten, slaapproblemen en symptomen van PTSS, in rekening werden gebracht bij de beoordeling van verzoekers verklaringen inzake zijn vrees voor de taliban ingevolge zijn werk bij de politie.

Meer nog, verwerende partij stelt bij de beoordeling van verzoekers verklaringen omtrent zijn nood aan internationale bescherming dat zij de psychologische problemen van verzoeker niet betwist om vervolgens wel te betwisten dat verzoeker gelet op zijn incoherente verklaringen niet kan aantonen dat zijn psychologische problemen het gevolg zijn van de feiten die door hem werden aangehaald. Verwerende partij hield bij de beoordeling van verzoekers verklaringen dan ook op geen enkel ogenblik rekening met de door hem aangehaalde en niet betwiste psychologische problemen en de mogelijke invloed op zijn verklaringen.

Waar in de bestreden beslissing ook nog gesteld wordt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer vervolgd zal worden, omdat dit niet werd geconcretiseerd noch geïndividualiseerd, stelt de Raad vast dat verzoeker met de verwijzing naar zijn psychologische problemen, die niet betwist worden, individuele en concrete elementen bijbrengt. Uit de bestreden beslissing kan niet blijken op welke wijze hiermee rekening werd gehouden.

Daarnaast stelt de Raad vast dat het geheel aan stukken omtrent deze psychologische problemen die voorliggen in het administratief wellicht eerder summier van aard zijn (PTSS symptomen blijkende “een PTSS vragenlijst”), maar dat verzoeker in het verzoekschrift een “samenvatting en conclusies” citeert van wat lijkt op een conclusie komende uit een psychologisch verslag en waarin gesproken wordt over PTSS, dissociatieve stoornis en dissociatieve amnesie. Aangezien dit “psychologisch verslag” zelf niet werd bijgevoegd bij het verzoekschrift noch per aanvullende nota werd gevoegd, kan de Raad niet meteen de link leggen met verzoeker persoonlijk, maar kan ook niet worden nagegaan wat er aan deze “samenvatting en conclusies” is voorafgegaan en welk diagnostisch onderzoek hiervan de grondslag was.

In de EUAA "Country Guidance Afghanistan" worden personen met ernstige medische problemen, waaronder mentale gezondheidsproblemen omschreven als een risicoprofiel. In Afghanistan worden personen met mentale gezondheidsproblemen en fysieke handicaps vaak gestigmatiseerd, volgens de objectieve landeninformatie. Hun medische of mentale situatie wordt vaak beschouwd als verband houdende met God's wil (EUAA Country Guidance, p. 103) en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of hun familie komt voor. Vrouwen, gehandicapte personen en terugkerende migranten zijn daarbij in het bijzonder kwetsbaar. Verzoekers psychologische problemen wijzen op een zekere mate van kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker en kunnen mogelijk bijdragen tot een verhoogde zichtbaarheid in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. In het kader van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming moet verzoekers vervolgingsvrees worden beoordeeld vanuit de nieuwe (machts)dynamiek die in Afghanistan is ontstaan na de machtsovername.

Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat zelfs indien verzoeker niet aannemelijk maakt in het verleden te zijn vervolgd door de taliban, er heden in het licht van de nieuwe situatie in Afghanistan mogelijk wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker kan worden aangenomen. Hierbij dient overigens in herinnering te worden gebracht dat de door verzoeker aangehaalde psychologische problemen niet in rekening werden gebracht bij de beoordeling van verzoekers verklaringen omtrent de beweerde vervolgingsvrees voor de taliban ingevolge zijn werk bij de politie.

De Raad stelt vast dat, op basis van de concrete en individuele elementen die door verzoeker werden aangereikt, voor hem een aantal risicobepalende factoren lijken te bestaan, waarvan moet worden nagegaan of zij, cumulatief beschouwd voldoende zijn om te besluiten dat voor verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen onder meer omwille van (toegeschreven) verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding in het buitenland, samen gezien met de elementen die verzoeker in het kader van de beweerde verwestering bijbrengt in het verzoekschrift en aanvullende nota.

Evenwel laten de in de huidige fase van de procedure voorliggende elementen en stukken de Raad onvoldoende toe om een compleet en correct beeld te krijgen van het geheel van verzoekers omstandigheden, zodat het ook niet mogelijk is om een beoordeling te maken van het risico bij een terugkeer.

Een verder onderzoek naar verzoekers specifieke profiel, mede gelet op het ontbreken van de link met verzoeker in de door verzoeker geciteerde conclusie van wat lijkt op een psychologisch verslag, en de mogelijke risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de bovenstaande elementen eigen aan zijn zaak, dringt zich op. De Raad is van oordeel dat verzoekers verklaringen en de informatie die hij voorlegt omtrent zijn psychologische problemen verder grondig onderzoek behoeven.

Daarbij moet rekening worden gehouden met het repressieve beleid van de taliban, dat is gestoeld op een extreme versie van de sharia maar ook is beïnvloed door lokale tradities en tribale codes waarbij het rechtskader onduidelijk blijft en met de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie die door beide partijen wordt bijgebracht en waaruit eveneens blijkt dat de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

Uit dit alles volgt dat de Raad op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier, gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet verder op nuttige wijze kan evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeks- maatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 september 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

C. DIGNEF